În anul acela am înțeles un lucru: cuvintele și faptele mele contează.

Atât de mult, uneori, încât mă îndoiam sincer că-mi doresc o asemenea povară.

Totuși, am acceptat-o. Și am dus-o cum m-au ținut puterile.

Capitolul 1

Totul a început cu pușculița din porțelan de la mătușa Lily. Mi-o făcuse cadou de Crăciun, pe când aveam cinci ani.

Mama a fost cea care a descoperit că lipsește.

— Ți-ai ascuns pușculița, Annabelle?

Tocmai freca dușumelele din camera mea, iar eu îmi puneam la loc îmbrăcămintea de vară. Nu-i va fi fost greu să observe lipsa pușculiței, dat fiind că în dormitorul meu nu se mai găsea nimic altceva, în afară de mobilă, ferestre, un pieptăn, o perie și o carte pe noptieră.

— Nu e nevoie să le ascunzi. Doar nu îți ia nimeni lucrurile.

Stătea în patru labe, legănându-se din tot corpul în timp ce freca de zor. Rar îmi era dat să văd tălpile pantofilor ei negri de lucru.

M-am bucurat că nu-mi putea vedea chipul. Împătuream o rochie de mers la biserică, poate prea roz, care speram că-mi va rămâne mică până în primăvara următoare, și, cu ochii minții, îmi vedeam obrajii colorându-se în aceeași nuanță oribilă.

După ce mă întorsesem de la școală, zgâlțâisem pușculița ca să scot un penny și, din greșeală, o scăpasem pe jos. Se spărsese, firește, împrăștiind monedele pe

care le strângeam de ani de zile și care probabil că însumau deja vreo zece dolari. Îngropasem cioburile de porțelan în spatele grădiniței de legume și adunasem monedele într-o batistă veche, căreia îi legasem colțurile și pe care o pitisem într-un bocanc de iarnă de sub pat, dimpreună cu dolarul de argint pe care mi-l dăruise bunicul, din colecția personală, cu ocazia ultimei mele zile de naștere.

Nu pusesem dolarul cu pricina în pușculiță, fiindcă nu îl consideram o monedă obișnuită. În ochii mei era mai degrabă o medalie pe care nădăjduiam s-o port într-o bună zi, așa de frumoasă era femeia înfățișată pe el, o siluetă serioasă și impunătoare, purtând o coroană în colțuri.

Și am decis că mai bucuroasă m-aș lipsi de un penny, poate chiar de mai mulți, decât să îi dau dolarul de argint nesuferitei care mă aștepta pe cărarea spre Wolf Hollow[1].

Drumul zilnic spre școală, făcut împreună cu frații mei – Henry, de nouă ani, și James, de șapte – trecea printr-o vâlcea, numită Wolf Hollow. Și exact acolo îmi spusese Betty – o fire dură, mai mare decât mine și ca statură, și ca vârstă – că mă așteaptă.

Betty era de la oraș și fusese trimisă de ai ei să locuiască la bunici, soții Glengarry. Aceștia își aveau casa pe malurile pârâului Raccoon, aproape de capătul drumeagului care ducea la ferma noastră. Venise la școala noastră în urmă cu trei săptămâni, și de-atunci îi știam de frică.

Se șoptea că Betty fusese trimisă la țară pentru că era *incorigibilă*, un cuvânt pe care a trebuit să-l caut

[1] Vâlceaua lupului, în limba engleză. (N. tr.)

în dicționarul cel mare al școlii. Nu știam dacă viața la țară, alături de bunici, trebuia să fie un tratament sau o pedeapsă pentru Betty, însă, oricum ar fi stat lucrurile, nu mi se părea deloc corect ca noi, cei care nu greșiserăm cu nimic, să ispășim atât de crunt.

S-a prezentat la școală într-o bună dimineață, fără surle și trâmbițe, dar și fără vreo explicație. Eram deja patruzeci în clasă, mult peste capacitatea micuței clădiri, așa că eram nevoiți să ne înghesuim în bănci, doi elevi împărțind locul pentru unul singur, făcând socoteli și scriind pe același pupitru înclinat și zgâriat, ținându-și cărțile într-o singură despărțitură de sub capac.

În ce mă privea, situația era mai puțin supărătoare, pentru că împărțeam locul cu prietena mea, Ruth, o fată cu buze roșii, obraji palizi și păr negru, care purta întotdeauna rochii călcate impecabil. Ruth iubea cărțile, marea noastră pasiune comună fiind lectura. În plus eram amândouă slabe și ne spălam regulat (lucru care nu era valabil pentru toți elevii de la Școala Wolf Hollow), așa că nu ne deranja să stăm înghesuite în bancă.

În ziua cu pricina, Betty a intrat în clasă și a rămas în picioare lângă ușă. Profesoara noastră, doamna Taylor, a întâmpinat-o cu „Bună dimineața“, dar fata a încrucișat brațele și nu a răspuns la salut.

— Copii, ea este Betty Glengarry, ne-a zis doamna Taylor, un nume care mie îmi părea desprins dintr-un cântec.

Se cuvenea să dăm și noi bună dimineața, așa că am salutat-o în cor. Betty ne-a privit fără o vorbă.

— Suntem puțin cam înghesuiți, Betty, dar se găsește un loc și pentru tine. Agață-ți în cuier haina și pachetul cu mâncare.

Am urmărit în tăcere să vedem unde o va așeza doamna Taylor pe noua colegă, dar până să apuce ea să-i arate un loc, o fetișcană subțirică, pe nume Laura, mirosind de bună seamă cum stau lucrurile, și-a strâns la iuțeală cărțile și s-a tras lângă prietena ei, Emily, eliberând astfel un pupitru.

Acesta a devenit pupitrul lui Betty. Era chiar în fața celui pe care-l împărțeam cu Ruth, destul de aproape ca, peste numai câteva zile, să mă trezesc cu scuipat în păr și mici pete roșii pe picioare, acolo unde Betty mă înțepase cu creionul. Situația nu mă încânta deloc, dar măcar eram fericită că mă alesese pe mine drept țintă, ignorând-o pe Ruth, care era mai micuță decât mine și mai delicată. În plus, aveam doi frați de la care îndurasem lucruri și mai rele, spre deosebire de Ruth, care era singură la părinți. Am înfruntat timp de o săptămână aceste mici atacuri, convinsă că ele se vor rări și vor înceta.

Dacă am fi fost într-o altfel de școală, poate că lucrurile nu ar fi trecut neobservate de la catedră, însă doamna Taylor nu avea încotro și trebuia să creadă că nimic din ce se petrecea în spatele ei nu era demn de atenție.

Cum era singura profesoară, scaunele așezate ciopor în fața tablei erau ocupate de elevii din clasa care avea lecție în momentul respectiv, în vreme ce restul stăteau în bănci și își făceau exercițiile, așteptând să le vină rândul.

Unii băieți mai mari dormeau aproape toată ziua. Când se deșteptau ca să treacă pe scaunele de la tablă, o priveau pe doamna Taylor cu un asemenea dispreț, încât am avut întotdeauna impresia că lecțiile lor erau mai

scurte decât ar fi trebuit. Erau cu toții flăcăi zdraveni, de mare ajutor la fermele părinților, dar care nu vedeau rostul unei școli unde nu învățau nici să semene, nici să culeagă, nici să pască turmele. Și care știau că, dacă războiul va continua și după ce vor mai crește, școala nu le va fi de niciun folos împotriva nemților. Calitatea de fermier sau crescător de vite care hrănește soldații de pe front i-ar fi putut salva de recrutare, sau le-ar fi dat forța fizică necesară în luptă, lucruri de care școala nu era capabilă.

Totuși, muncile care îi așteptau în lunile reci de iarnă erau grele și anoste: aveam de reparat garduri, acoperișuri de hambar și roți de căruță. Astfel că, dacă aveau de ales între a moțăi toată ziua, hârjonindu-se, în pauze, cu alți flăcăi, și a trudi în vântul înghețat, băieții alegeau, de regulă, școala. Dacă îi lăsau și tații lor.

Dar în octombrie, când a venit Betty, zilele erau încă destul de calde, așa că băieții teribili de care vă vorbesc nu prea dădeau pe la școală. Dacă n-ar fi fost ea, am fi avut liniște în clasă, cel puțin până în noiembrie, când s-a dezlănțuit vârtejul, iar eu am fost obligată să-mi înșir pomelnicul de minciuni.

Pe vremea aceea nu știam niciun cuvânt care ar fi putut s-o descrie pe Betty sau ce anume o deosebea de restul elevilor din școala noastră. Nu trecuse bine săptămâna, că deja ne învățase o mulțime de cuvinte pe care n-ar fi trebuit să le știm, turnase o călimară cu cerneală pe bluza lui Emily și le spusese celor mici de unde veneau bebelușii, lucru pe care eu tocmai îl aflasem de la bunica, în primăvara de dinainte, când fătaseră vacile. Cât despre mine, lecția despre bebeluși îmi fusese predată cu eleganță, umor și delicatețe, bunica fiind

ea însăși mamă a mai multor copii, pe care îi născuse în patul în care dormea și acum, împreună cu bunicul. Pentru cei mai micuți dintre colegii mei, însă, lecția nu a fost deloc o experiență delicată. Betty a fost foarte brutală. I-a băgat pe toți în sperieți. Mai rău, i-a amenințat că, dacă e vreunul gură-spartă și se scapă față de părinți, o să-l urmărească prin pădure și o să-l bată măr, așa cum avea să-mi facă mie. Poate chiar o să-l omoare. Și au crezut-o, așa cum am crezut-o și eu.

Eu puteam să-i amenințe pe frații mei și de zece ori pe zi că-i omor și că le rup brațele, că tot îmi râdeau în nas și scoteau limba la mine. Dar Betty s-a uitat o singură dată la ei, și imediat s-au potolit. Deci nu cred că mi-ar fi fost de vreun ajutor în ziua când, la Wolf Hollow, Betty a ieșit de după trunchiul unui copac și mi-a tăiat calea.

Când eram mai mică, l-am întrebat odată pe bunicul de unde se trăgea numele de Wolf Hollow.

— Pe vremuri, oamenii săpau acolo gropi ca să prindă lupi, mi-a explicat el.

Bunicul era una dintre cele opt persoane care locuiau la ferma aflată în posesia familiei noastre de peste un veac, trei generații adunate sub același acoperiș după ce criza[1] obligase întreaga țară să strângă cureaua și făcuse din ferma noastră un loc de trai ideal. Acum, în plin război, multă lume sădise mici grădini de legume, ca să

[1] Marea criză economică a lovit Statele Unite și întreaga lume, în 1929, conducând la șomaj masiv și lipsuri materiale pentru populație. Efectele sale au încetat în 1939, grație în bună măsură planului de redresare introdus de președintele american Franklin Delano Roosevelt (1933 – 1945), dar și izbucnirii celui de-al Doilea Război Mondial, care a creat locuri de muncă în industria apărării. (N. tr.)

nu moară de foame. Însă ferma noastră era ea însăși o uriașă grădină, de care bunicul se îngrijise toată viața.

Era un om serios și nu spunea decât adevărul, și chiar dacă nu-mi doream întotdeauna să-l aud, uneori tot i-l ceream. De pildă, când l-am întrebat de numele vâlcelei, mi-a răspuns cinstit, deși eram doar o copilă de opt ani.

Ședea în bucătărie, lângă sobă, cu coatele pe genunchi, cu mâinile atârnând relaxate din încheieturile noduroase și cu picioarele albe, gata să intre în ghete. În alte momente ale anului, ochii săi mari îl arătau mai tânăr. Dar în dimineața aceea, deși era abia iunie, părea sleit. Scalpul îi era la fel de alb ca picioarele, în contrast vădit cu nasul, obrajii și brațele până unde-și sufleca mânecile, care erau maronii. Știam că e grozav de ostenit, în ciuda faptului că își petrecea bună parte din zi așezat, trebăluind la umbră.

— Dar de ce voiau să prindă lupi?

Că doar lupul nu se mulge. Nici nu se înhamă la jug. Și, din ce mă tăia capul, nici de mâncat nu e bun.

— Ca să nu mai hălăduiască prin părțile noastre.

Nu se uita la mine. Își privea lung mâinile. Deși erau deja tăbăcite ca pielea de cizmărie, tot se pricopsise cu două bășici proaspete, la rădăcina celor două degete mari, după ce-l ajutase pe tata la însămânțat.

— Mâncau găinile?

Se mai întâmpla să mă trezesc dis-de-dimineață, auzind-o pe mama cum strigă ca să alunge vulpile care își săpau drum până în cotețul păsărilor. Dar nici măcar ea n-ar fi îndrăznit, cred, să se ia de un lup.

— Printre altele, a zis el.

S-a îndreptat de spate și s-a frecat la ochi.

— Nu mai erau destui oameni să-i vâneze. Se făcuseră prea îndrăzneți și prea mulți.

În fața ochilor mi-a apărut o groapă colcăind de lupi.

— Și îi omorau după ce-i prindeau în groapă?

Bunicul oftă.

— Îi împușcau. Le tăiau urechile, pentru recompensă. Trei dolari perechea.

— Urechile? Și, dacă erau pui, îi țineau ca animale de casă?

Bunicul nu râdea zgomotos. I se zguduiau umerii de câteva ori, și atât.

— Crezi că un lup s-ar înțelege bine cu câinii?

Aveam mereu o grămadă de câini la fermă. Nici nu mi-o puteam imagina fără vreo șase, șapte, alergând de colo, colo. Se întâmpla uneori să dispară câte unul, dar nu dura mult până ce apărea altul să-i ia locul.

— Ar fi putut să crească puii cum se cuvine. Să facă din ei câini.

Bunicul și-a ridicat bretelele și s-a apucat să-și tragă șosetele.

— Lupul nu-i câine. Și nici n-o să fie vreodată, oricum l-ai crește.

După ce și-a încălțat ghetele și s-a legat la șireturi, mi-a pus o mână mare pe creștet și a zis:

— Omorau și puii, Annabelle. Probabil că nu-și băteau capul prea tare. Nu uita că nici tu nu te-ai sinchisit astă-primăvară, când am storcit șarpele ăla mocasin.

Trupul șarpelui păstrase amprenta ghetei, de parcă era făcut din lut.

— Șerpii-mocasin sunt veninoși. Nu-i același lucru.

— Pentru șarpe, este. Sau pentru Dumnezeul care l-a făcut.